

Arrest

nr. 213 365 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de grenscontroleambtenaar en de administratief deskundige tot terugdrijving van 25 november 2018 en van de beslissing tot intrekking van het visum van dezelfde datum. De beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 november 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te Bajaur Agency op [...]1983.

Verzoeker verklaart sedert juli 2014 te werken als logistiek medewerker van Médecins sans Frontières (hierna: MSF) op verschillende missies in Pakistan. Hij verklaart voor de eerste maal de gelegenheid te hebben gekregen deel te nemen aan een missie in het buitenland, nl. in Zuid-Soedan en daarvoor eerst in Brussel aan een voorbereidende opleiding te moeten deelnemen. Hij stelt met het oog op deze vorming een visum te hebben gekregen afgegeven op 16 oktober 2018.

Op 16 oktober 2018 werd verzoeker door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C afgegeven door BNL geldig van 23 november 2018 tot 26 december 2018.

Op 25 november 2018 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Dubai.

Op 21 november 2018 namen de grenscontroleambtenaar en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en migratie (hierna: de verwerende partij) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Terugdrijving

*Op 25.11.2018 om 13.01 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL,
werd door ondergetekende,*

C.S.....

de heer

naam H. voornaam M.

geboren op [...]1983 te BAJAUR AGENCY geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Pakistan op : [...]2016

houder van het visum nr. 012133713 van het type C afgegeven door BNL

geldig van 23.11.2018 tot 26.12.2018

voor een duur van 18 dagen, met het oog op : TOERISME

afkomstig uit DUBAI met Emirates (EK183 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt

geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

[...]

X H Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene is door Griekenland SIS-geseind onder nummer GR [...] inhoudende : “aan de buitengrenzen de toegang tot het grondgebied weigeren”.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende de intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer H., M.

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

X uw visumaanvraag onderzocht

X uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: BNL

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

X u staat in het Schengen Informatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door GRIEKENLAND GR[...] (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) [...]"

2. Betreffende de samenhang van de beide bestreden beslissingen

Verzoeker voert aan dat er een nauwe samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen, die beiden gestoeld zijn op het feit dat verzoeker staat geseind in het Schengeninformatiesysteem (hierna: SIS). Dit blijkt inderdaad uit de bestreden beslissingen en wordt niet betwist door de verwerende partij. Integendeel, de verwerende partij haalt in haar nota aan dat door de intrekking van het visum, verzoeker niet meer in het bezit is van de nodige reisdocumenten waardoor hem de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het enig middel onder meer de schending aan van artikel 34, lid 2 van de Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Hij wijst erop dat in casu het visum werd afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken via de consulaire post in Islamabad. De vermelding “BNL1” op het visum wijst op het feit dat de beslissing op de hoofdzetel in Brussel werd genomen. Hij vervolgt alle nuttige informatie voor het afgeven van een visum kort verblijf te hebben gegeven. Op grond van artikel 21 van de Visumcode kreeg verzoeker het visum. Hierbij werd nagegaan of verzoeker aan de inreisvoorwaarden zoals omschreven in de Schengengrenscore is voldaan. Hierbij gaat men onder meer reeds na of de aanvrager gesignaleerd staat in het SIS met het oog op de weigering van toegang. Verzoeker acht het dan ook bijzonder vreemd dat een dergelijke signalering ontbrak tijdens het onderzoek van de visumaanvraag en plots tijdens het onderzoek door de grenspolitie opduikt. Hij houdt eveneens voor nooit in Griekenland te zijn geweest daar dit heden diens eerste buitenlandse missie zou betreffen. Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat de inschatting van bepaalde voorwaarden bij het uitreiken van het visum tot een ander resultaat kan leiden dan wanneer die persoon zich later aan de grens aanmeldt, zoals het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet langer zijn aangetoond of de bestaansmiddelen in de praktijk niet afdoende blijken te zijn. Hij acht het evenwel onbegrijpelijk dat de specifieke voorwaarde van het gesignaleerd staan in het SIS verschillend is, eens hij zich aanmeldt aan de grens. Hij benadrukt dat een dergelijke anomalie een bijzonder nauwkeurig onderzoek vereist van de administratie, wat niet het geval was bij het intrekken van het visum.

Nu verzoeker erop wijst dat de administratie geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan, leest de Raad hierin de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu artikel 34, 2 van de Visumcode, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De Raad volgt in casu verzoeker dat zowel uit de vermelding “BNL1” op het visum als uit het administratief dossier blijkt dat zeer recent, met name op 16 oktober 2018 verzoeker door de Belgische autoriteiten in het bezit werd gesteld van een visum type C geldig van 23 november 2018 tot 26 december 2018. Deze beslissing blijkt bekrachtigd geweest te zijn op 15 oktober 2018 door attaché H.P. Zoals verzoeker eveneens terecht aanstipt vereist artikel 21 van de Visumcode dat men nagaat of de aanvrager gesignaleerd staat in het SIS met het oog op weigering van toegang. Uit het dossier blijkt geen spoor van een vaststelling van een SIS - signalering voorafgaandelijk aan de afgifte van het visum.

Prima facie is het inderdaad vreemd dat op 25 november 2018 toch een signalering in het SIS-systeem door de grenspolitie wordt vastgesteld en dit met vervaldatum 13 februari 2020. Zoals verzoeker eveneens erkent en verweerder in de nota opwerpt, is het vaste rechtspraak dat het loutere feit dat men een visum heeft verkregen na controle van de vereiste inreisvoorwaarden, op zich niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat *niet langer* aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Echter kan verzoeker prima facie gevolgd worden waar hij stelt dat, anders dan bijvoorbeeld bij verklaringen over het doel van de reis of de voorgelegde bestaansmiddelen, het moeilijker ligt te begrijpen dat de inschatting van het al dan niet bestaan van een SIS-signalering zo verschillend is tussen het recente ogenblik van de afgifte van het visum en de grenscontrole bij de aankomst.

Er blijkt bovendien in casu uit het uittreksel van de SIS-signalering dat de reden voor de SIS – signalering voor de heer H.M. steunt op grond van artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: de SIS II – verordening). Deze bepaling heeft betrekking op de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf. Uit een samenlezing van overweging 11 en artikel 29 van de SIS II – verordening blijkt dat een signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf in de regel na drie jaar automatisch uit SIS II worden verwijderd. De raadsman van verzoeker wijst ter zitting op de vervaldatum van de seining, zijnde 13 februari 2020. Prima facie zou volgens de Raad in de regel dan de signalering door Griekenland reeds dateren van februari 2017, of minstens lang voordat de afgifte van het visum type C op 15 oktober 2018 werd bekrachtigd. Ten overvloede voegt de raadsman bij zijn verzoekschrift nog een certificaat van 28 november 2018 waarin de HR directeur van MSF – België bevestigt dat verzoeker voor hen in Pakistan heeft gewerkt tussen 21 juli 2014 en 30 april 2017, tussen 1 mei 2017 en 24 november 2017 en tussen 4 december 2017 en 1 november 2018. Uit het een en het ander vloeit dan ook prima facie voort dat het niet geheel onaannemelijk is dat verzoeker op het ogenblik van de seining door Griekenland vermoedelijk aan het werk was in Pakistan voor MSF, zoals de raadsman ter zitting opmerkt

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissingen beperkt tot de weergave van het feit dat Griekenland voor verzoeker een signalering heeft ingevoerd ter fine van weigering van toegang. Dit is het enige motief dat verwerende partij heeft weerhouden, hetgeen prima facie wijst op een automatische intrekking van het visum na de vaststelling van de signalering door Griekenland.

Verzoeker heeft blijkens het gehoor afgenomen door de federale politie, afdeling grenscontrole, op 25 november 2018 nochtans onmiddellijk verklaard *“nooit in een Europees land te zijn geweest en [...] geen weet [te hebben] van een probleem of SIS seining in Griekenland.”* En *“hij vermoedt dat iemand anders zijn identiteit heeft gebruikt.”* Verder heeft verzoeker zeer precieze verklaringen afgelegd omtrent zijn werk en het doel van de reis en heeft hij dienaangaande ook veel bewijsstukken aan de grenspolitie overgemaakt. Zo heeft hij verklaard een cursus van MSF te komen volgen, heeft hij hiervoor een uitnodiging en programma voorgelegd, heeft hij uitgelegd een logistiek medewerker te zijn voor die organisatie en op missie te gaan op 10 december 2018 naar Juba (Zuid-Soedan). Hij was eveneens in het bezit van 400 euro, 271 dollar, een kredietkaart en een garantstelling van Artsen zonder Grenzen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad aan de grenspolitie heeft voorgelegd :

- Een Schengen invitation letter van Mw. N.V. “Field Administration Unit Manager HR Department at Médecins Sans Frontières Belgium” waarin zij stelt dat verzoeker is uitgenodigd te komen naar het hoofdkwartier in Brussel om deel te nemen aan een “Preparation for Primary Departure” Training van 25/11/2018 tot 7 december 2018 in Brussel. Daarom verzoekt men de ambassade een single entry Schengen visum aan verzoeker af te geven van 23 november 2018 tot 10 december 2018.
- Een document van J.C. van de “Field Administration Unit – Field Mobility officer” van 3 september 2018 waarin wederom wordt bevestigd dat de heer M.H. lid is van het personeel en zal uitgenodigd worden naar Brussel voor een “Preparation for Primary Departure Training” van 25 november tot 7 december 2018 in Brussel.
- Brief van Médecins sans Frontières van 10 oktober 2018 met praktische informatie over de voormelde opleiding in Brussel met praktische informatie over uur van aankomst, adres, type van opleiding volgens profiel “logistics/supply”.

- Precieze vluchtinformatie van Global Business Travel over de vlucht naar Brussel via Dubai en over de geplande vluchten op 9 en 10 december 2018 via Addis Abeba naar Juba en de terugvluchten op 7 en 8 juni 2018 van Juba via Dubai naar Islamabad.
- Informatie over de verzekering die MSF heeft afgesloten voor verzoeker voor gezondheidszorg van 23 november 2018 tot 10 december 2018

Er blijkt uit het dossier niet dat de verwerende partij alvorens over te gaan tot de automatische intrekking van het visum en de afgifte van de terugdrijving, is overgegaan tot enig onderzoek op basis van al de voormelde gegevens. In casu heeft verzoeker nochtans bijzonder gedetailleerde informatie weergegeven over diens persoon en ook onmiddellijk duidelijk gesteld dat hij nooit in Griekenland zou geweest zijn en ervan overtuigd is dat iemand anders zijn identiteit heeft gebruikt. Verweerder stelt in de nota dat dit laatste een ongestaafd betoog is. De Raad had dit betoog van verweerder kunnen volgen ware het niet dat het verslag van de grenspolitie onder “7. Vaststellingen en info” uitdrukkelijk het volgende stelt: **“aangezien er geen foto’s of vingerafdrukken beschikbaar zijn, kunnen wij niet bevestigen of het om de juiste persoon gaat.** (eigen benadrukken)”

Uit het uittreksel aangaande de SIS-seining (“transliteratie – detail van de persoon (SIS)) blijkt inderdaad weliswaar dat ene H.M., van Pakistaanse nationaliteit en mannelijk geslacht door Griekenland werd geseind en dit nog tot 13 februari 2020, maar er staat verder onder “vingerafdrukken” “neen” en onder “foto’s” “neen”. Uit artikel 36 van de SIS II-verordening blijkt dat het bijhouden van foto’s en vingerafdrukken evenwel courante extra gegevens zijn om misbruik van identiteit te voorkomen. Prima facie blijkt hieruit onmiskenbaar dat de grenspolitie zelf niet kan bevestigen dat de SIS-seining over verzoeker gaat. Toch werd dezelfde dag nog beslist tot intrekking van het visum en afgifte van de beslissing tot terugdrijving.

Nochtans wijst de raadsman van verzoeker ter zitting terecht op het bepaalde in artikel 8 van de SIS II-verordening dat betrekking heeft op “uitwisseling van aanvullende informatie” hetgeen de lidstaten de mogelijkheid geeft aanvullende informatie uit te wisselen. Artikel 8, lid 3 van de SIS II – verordening stelt ook dat aan door andere lidstaten gedane verzoeken om aanvullende informatie zo spoedig mogelijk wordt voldaan. Prima facie blijkt evenwel niet dat verwerende partij bijvoorbeeld de Griekse autoriteiten heeft getracht te contacteren ondanks de uitgedrukte twijfel niet alleen door verzoeker zelf, maar tevens door de grenscontrole zelf dat de SIS - seining om de juiste persoon gaat.

De Raad volgt verweerder in de nota dat België, als Schengenlidstaat, de plicht heeft om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten willen binnenkomen. Een SIS-signalering is bovendien ook onmiskenbaar een objectief en ernstig gegeven. Verweerder erkent evenwel dat het bestuur desondanks beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van de invulling van de visumvoorwaarden. Hieruit volgt prima facie dat niet in elk dossier de vaststelling op zich van een SIS – signalering automatisch moet aanleiding geven tot de bestreden beslissingen. Gezien het voormelde, volgt de Raad verweerder prima facie niet dat verzoeker zich in casu heeft beperkt tot een algemeen of ongestaafd betoog en er blijkt wel degelijk dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met alle elementen, en dan in hoofdzaak de uitdrukkelijke vaststelling van de grenspolitie dat **“aangezien er geen foto’s of vingerafdrukken beschikbaar zijn, [...] wij niet [kunnen] bevestigen of het om de juiste persoon gaat.”**

Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 34, lid 2 van de Visumcode blijkt prima facie niet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 34, lid 2 van de Visumcode wordt prima facie aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is ernstig, zodat geen verder onderzoek van het tweede onderdeel is vereist.

Zoals supra uiteengezet, is er een duidelijke samenhang tussen de beide bestreden beslissingen, die verweerder niet ontkent in de nota.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.4. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker zet zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt uiteen:

“Artikel 39/82, §2, eerste alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de voorwaarde dat de handeling het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt, onder andere vervuld wordt indien een ernstig middel gebaseerd op fundamentele mensenrechten ingeroepen wordt, in het bijzonder met betrekking tot rechten waarvan niet kan worden afgeweken krachtens artikel 15, tweede alinea van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verzoeker geniet van een specifiek recht op beroep tegen een beslissing van intrekking van een visum onder EU-recht.

Artikel 32.3 van de Visumdode bepaalt:

Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De ingeroepen schendingen van fundamentele mensenrechten zijn de rechtstreekse gevolgen van de uitvoering van dit bevel. Uw Raad is verplicht om deze schendingen te onderzoeken om de absolute karakter van artikel 3 te respecteren. Het feit dat eerdere bevelen onbestreden zijn gebleven geen uitzondering brengt aan deze noodzakelijke toetsing. De procedure bij uw Raad werd in die zin al bekeken als te technisch en te zwaar voor kwetsbare vreemdelingen.

Artikel 34.7 van de Visumcode bepaalt:

Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

De draagwijdte van het beroep onder artikel 32.3 is verder bepaald door het Hof van Justitie in het arrest El Hassani;

“24. Hieruit volgt dat die bepaling, bij een definitieve beslissing tot weigering van een visum, aan de visumaanvragers uitdrukkelijk de mogelijkheid biedt om beroep in te stellen overeenkomstig de nationale wettelijke regeling van de lidstaat die deze beslissing heeft genomen.

25. De Uniewetgever heeft het aldus aan de lidstaten overgelaten de aard en de concrete modaliteiten te bepalen van de rechtsmiddelen waarover de visumaanvragers beschikken.

26. In dit verband zij eraan herinnerd dat het volgens vaste rechtspraak, bij ontbreken van Unievoorschriften ter zake, krachtens het beginsel van procedurele autonomie een zaak van de interne rechtsorde van de lidstaten is om de procedureregels vast te stellen voor vorderingen in rechte die worden ingediend ter bescherming van de rechten van de justitiabelen, op voorwaarde evenwel dat die regels niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke situaties naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (arrest van 15 maart 2017, Aquino, C 3/16, EU:C:2017:209, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

27. Daaruit volgt dat een lidstaat twee cumulatieve voorwaarden moet vervullen, namelijk naleving van het gelijkwaardigheidsbeginsel en van het doeltreffendheidsbeginsel, om zich te kunnen beroepen op het beginsel van procedurele autonomie in gevallen die worden beheerst door het Unierecht (arrest van 15 maart 2017, Aquino, C 3/16, EU:C:2017:209, punt 49).

28. Deze vereisten van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid geven uitdrukking aan de algemene verplichting van lidstaten om de bescherming in rechte te waarborgen van de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontlenen. Zij gelden zowel voor de aanwijzing van de rechterlijke instanties die bevoegd zijn om kennis te nemen van vorderingen die op dat recht zijn gebaseerd als voor

de vaststelling van de procedurevoorschriften (arrest van 18 maart 2010, Alassini e.a., C 317/08–C 320/08, EU:C:2010:146, punt 49).”

Het bestaan van een specifieke bepaling onder artikel 34.7 van de Visumcode toont aan dat het van bijzonder belang is voor de vreemdeling om van een effectief beroepsmiddel te genieten in het geval van een intrekking van het visum. Deze specifieke beroepsmogelijkheid moet conform zijn met artikel 47 van het Handvest.

“37. Daaruit volgt dat het Handvest van toepassing is wanneer een lidstaat op grond van artikel 32, lid 1, van de visumcode de afgifte van een visum weigert.

38. Artikel 47 van het Handvest, dat een herbevestiging vormt van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming, bepaalt in de eerste alinea dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden (zie in die zin arrest van 17 december 2015, Tall, C 239/14, EU:C:2015:824, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Per definitie, komt de intrekking van een visum bij een controle aan de grens. In dergelijke omstandigheden, bestaat er geen effectief beroepsmogelijkheid buiten de ene voorzien in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet.

De huidige beroepsinstantie vormt, onder de voorwaarden van de uiterst dringende noodzakelijkheid, de uitdrukking van effectieve rechterlijke bescherming en geeft aan de verzoekende partij de garantie van de naleving van artikel 47 van het Handvest. Anders bestaat er geen effectief rechtsmiddel. Artikel 47 van het Handvest is van rechtstreeks toepassing binnen EU recht ongeacht de ernst van de nadeel.

De huidige reis van de verzoekende partij naar Brussel neemt plaats binnen haar werkovereenkomst met MSF. Deze reis is gebonden aan de voorbereiding van de volgende humanitaire missie van de verzoekende partij in Zuid-Soedan. Deze reis maakt deel uit van de uitvoering van het werkcontract van de verzoekende partij. De bestreden beslissingen brengen een stopzetting teweeg in het werk van de verzoekende partij die de capaciteit verliest om missies in het buitenland voor MSF. Dit vormt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en schendt artikel 8 EVRM in de mate dat de inmenging in de privésfeer van de verzoekende partij disproportioneel is.”

Verzoeker doet een uitgebreid betoog over het recht op een effectief rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissingen en dit zowel op grond van artikel 34,7 van de Visumcode als op grond van artikel 47 van het Handvest, beiden relevante bepalingen voor de zaak. Concreet wijst hij erop dat deze vorming in Brussel kadert binnen zijn werkovereenkomst met MSF en verbonden is aan de voorbereiding van zijn humanitaire missie in Zuid-Soedan. Hij meent dat de bestreden beslissingen een hinderpaal zijn voor zijn capaciteit om missies in het buitenland te doen. Eerder in het verzoekschrift voegt verzoeker hier nog aan toe dat zonder de toegang tot deze noodzakelijke vorming, verzoeker niet in staat zal zijn om de missie naar Zuid-Soedan te verzekeren, wat zware gevolgen zal hebben op zijn werk de komende maanden.

Gezien de uitgebreide stukken die zich in het administratief dossier bevinden, heeft verzoeker in casu prima facie aannemelijk gemaakt dat hij inderdaad als logistiek medewerker van MSF dient deel te nemen aan de training teneinde te kunnen deelnemen aan de missie in Zuid-Soedan. Verzoeker heeft prima facie een punt waar hij wijst op de nood aan een effectief rechtsmiddel, ook ten aanzien van de thans bestreden beslissingen, zoals gewaarborgd door artikel 34,7 van de Visumcode en artikel 47 van het Handvest. De Raad heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat een te formalistische invulling van de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet strookt met de effectiviteit van het rechtsmiddel.

Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoeker door de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen nadeel loopt.

Het is geheel ten overvloede prima facie evident dat een SIS-signalering, waarvan de grenspolitie niet kon uitmaken of het werkelijk op verzoeker van toepassing is, bijzonder nadelig is voor verzoeker die een loopbaan heeft bij MSF en hierbij deelname aan buitenlandse missies beoogt. Het is eveneens evident dat de verwerende partij niet verantwoordelijk is voor de signalering op zich, noch voor eventueel misbruik van een identiteit, doch zij had gezien het geheel van elementen in deze

uitzonderlijke zaak wel voldoende redenen om meer duidelijkheid over deze signalering trachten te bekomen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping en de intrekking van het visum is voldaan. Daarom dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de grenscontroleambtenaar en de administratief deskundige tot teruggrijping van 25 november 2018 en van de beslissing tot intrekking van het visum van dezelfde datum wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES